

FILIX WOOD

PŘEŽIJE JEN TEN NEJSLABŠÍ

PETRUS DAHLIN

FILIX WOOD

PŘEŽIJE JEN TEN NEJSLABŠÍ

© Petrus Dahlin 2019
by Agreement with Grand Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adriana Kubrychtová, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0731-7 (pdf)

FILIX WOOD

PŘEŽIJE JEN TEN NEJSLABŠÍ

PETRUS DAHLIN

Kratičkový úvod

Před třemi sty osmdesáti devíti lety kdesi v Evropě se jedné mladé ženě podařilo utéct. Patřila ke stovkám otroků, kteří byli donuceni opustit svůj domov, aby bez nároku na odměnu dřeli v nově objeveném, tajném dole. V dole, který, jak se ukázalo, obsahoval mnohem více než jen zlato, jež se začalo těžit krátce po tom, co na něj výprava narazila.

Cesta k dolu jim trvala dlouho, několik týdnů putovali hlubokými lesy a kolem osetých polí, přes vyschlá koryta řek, aby je pak přepravila loď a nakonec pokračovali dalšími lesy, tak temnými a neprostupnými, že se jimi sotva dalo prodrat.

Až konečně dorazili na místo. Zlato doslova teklo proudem, a tak byla výprava více než úspěšná. Vůdci – ale dokonce i otroci – v noci snili o tom, že se navrátí do svých vesnic jako králové a královny a získají štěstí, moc a úctu. Důl ale skrýval temné tajemství. Hranice mezi životem a smrtí byla tenká, křehká a zhroutila se stejně tak jako přísliby bohatých zítřků. Nikdo nakonec nezbohatl.

Oné mladé uprchlé ženě se podařilo z tábora kolem stráží nepozorovaně proklouznout porostem kapradin. Její bosé rozedrané nohy ji pak nesly dál hustým, hlubokým lesem ke svobodě.

Ostatní otroci zůstali s vůdci expedice a po několik generací pro ně dřeli. Nešlo však o těžkou práci v dole, jak bylo původně zamýšleno, naopak – pracovali na jeho povrchu. Vybudovali kolem něj novou vesnici, postavenou jako opevnění. Ta temná černá díra se musela ukrýt před světem a svět musel být chráněn před strašlivou temnotou dolu. Před tím dnem, kdy temnota pronikne na povrch.

Ona mladá žena o ní nic netušila. Zmizela ještě před tím hrozným objevem. Také nevěděla, že má sama malé tajemství: čekala dítě.

Nyní, přesně o tři sta osmdesát devět let a čtyřicet pět dní později, se vzbudí potomek této uprchlé ženy. Nemá ponětí o své dávné prabábě ani o onom dole, ani o tom, že brzy změní životy všech, kteří u té hluboké černé díry stále žijí. Jediné, co ví, je, že ho trochu bolí břicho. To je všechno.

Nebolí ho nějak divně v pupíku? Snědl snad něco špatného? Filix Wood se posadil na posteli. Peřina mu spadla na zem a zpod ní vykouklo prostěradlo modré jako rozbouřený oceán. Nadzvedl si modro-bíle pruhované pyžamo, ukazováčkem si opatrně sáhl na pupík a jemně na něj zatlačil.

Celým tělem mu projela bolest – směsice nepříjemného pocitu a ještě čehosi jiného. Těžko říct, co bylo to druhé. Téměř jako by měl pod kůží zmenšenou horskou dráhu. Jako kdyby jeho útroby vedl provaz a někdo za něj tahal. Ucítil záchvěv zvědavosti. Otázkou bylo, co se nachází na druhém konci toho provazu.

Filix se zahihňal a pohlédl na zavřené dvoukřídlé dveře. Slunce pronikající žaluziemi vytvořilo na zeleném nátěru dřeva pruhovaný vzor. Přes dveře Filix slyšel, jak si jeho matka Iris prozpěvuje. Pro Iris bylo typické, že si začala pobrukovat nějakou známou melodii, která o několik vteřin později zněla jako něco úplně jiného. Píseň by pak nepoznal ani samotný její skladatel, tak špatný měla Iris hudební sluch. Filixovi se to zdálo trochu zvláštní, především proto, že v ostatních ohledech byla velmi umělecky založená. Její malby byly ohromné a impozantní. Malovala hlavně rostliny a nějakým podivným způsobem se jí dařilo zachytit je v pohybu. Obrazy se prodávaly za miliony. Z části peněz koupila Iris byt, jehož veliké pokoje s dřevěnými nástěnnými panely a uměleckými štuky měly dokonce i nástropní malby. Filix si nejvíc oblíbil tu v obývací, tam, kde skoro celou jednu stěnu zabíral obrovský krb. Na stropě malíř v osmnáctém století ztvárnil rajskou zahradu. Uprostřed byla samozřejmě vyobrazena jablň společně s hadem, Adamem a Evou. V pozadí se rýsovala údolí, jezera a hory. Celý obraz lemovaly ohromné listy kapradin jako živoucí rám vrůstající do motivu. Když Iris malbu spatřila poprvé, vykřikla:

„Tenhle byt musíme mít!“

Filix na ni nechápavě pohlédl a pak se zeptal na důvod.

„Ale no tak, copak si stojíš na vedení?“ odpověděla.
„Víš přece, co znamená Filix.“

A vtom mu to došlo. Filix latinsky znamená kapradí. Proto se Iris tak radovala.

O dva dny později podepsala smlouvu, zaplatila horentní sumu a celý byt byl jejich. Ta koupě byla typickým příkladem jednání jeho impulzivní matky. Na jednu vlastnili obrovský byt, pro ně dva příliš velký, uprostřed jednoho z evropských velkoměst. Jeden pokoj za druhým, veliká okna s výhledem na krásný park. Tři balkony. K čemu takový prostor? To však Iris netrápilo. Velké místnosti navíc se perfektně hodily ke skladování jejich nadrozměrných obrazů před další výstavou.

Filix vylezl z postele a šel do obýváku. Velký orientální koberec pokrýval celou podlahu a tlumil kroky jeho bosých nohou. Prstem si dál šátral v pupíku, protože stále cítil ten podivný tlak. Něco mu říkalo, že je důležité, aby si tam prst držel ještě chvíli.

„Mami!“ zavolal.

Jeho hlas se ztratil v množství místností.

„Copak je?“ uslyšel za sebou odpovídat Iris. Otočil se a ona tam stála ve svém flekatém malířském hávu.

„Jaký je to pocit, když si sáhneš prstem do pupíku?“ Kývl dolů na své odhalené břicho.

„Pardon, ale kdo že je v této domácnosti vlastně ten bláznivý umělec?“

„Mami, ale fakt.“

Iris se zatvářila vážně, rozepnula si knoflíček malířské košile a sáhla si na pupík. Pak se usmála.

„Je to pocit, jako když si sahám na pupík.“

„Žádná bolest, nic nepříjemného, nic divného? Nic, co nedokážeš pochopit, nic nevysvětlitelného?“

„Ne, je mi líto. Ale víš přece, že z tvého pupíku stále vede neviditelná pupeční šňůra, která nás dva spojuje. Spojení, které dokonce vede až k...“

„... babičce Tilií a dál k babiččině matce Pyrole odpovědné za nepokoje, které zachránily městský park a tak...“

„Zapomněl jsi na naše příjmení. Wood. Kolikrát ho budu muset opakovat? Ze dřeva jsi a v dřevo se obrátíš. Jsi Wood a měl bys na to být hrdý, měl bys to zmiňovat tak často, jak to jen půjde.“

„Ale teď vážně, Iris WOODOVÁ,“ přerušil ji Filix. „Cítíš něco? Něco zvláštního?“

„Mám být upřímná?“

Filix zvedl obočí a povzdechl si, no jistě že má být upřímná.

„Ne, ne takovým způsobem, jak to popisuješ. Prohlédl sis ho, jestli se ti tam nedostala špína nebo nějaký hmyz? Klíště, škvor nebo malý pavouk?“

To ho ani nenapadlo. V panice rychle vytáhl prst, vyhrnul si kabátek od pyžama a vyděšeně začal pupík zkoumat. Opatrně v něm šťoural. Žádnou havěť tam nenašel, jen cítil intenzivní pocit nepohody a zvědavosti zároveň, jakési pnutí, které ho zvláštním způsobem někam táhlo.

Otázkou bylo kam.

Spolehlivá ochrana

Filix si právě natáhl nové tmavomodré džíny a svou nejhezčí světle modrou košili a prohlížel se v ohromném zrcadle se zlatým rámem sahajícím od podlahy až ke stropu předsíně.

„Jsi si jistý, že bys tam měl dnes chodit?“ ozvalo se z ložnice volání Iris, která ještě lenošila v posteli.

„Ano,“ odvětil Filix krátce a poupravil si tmavé vlnité, ledabyly rozčuchané vlasy. Dbal na to, aby byly perfektní, ale to, že si na nich dával záležet, nesmělo být vidět. „Je pondělí a musím do školy.“

„Ale o víkendu ti přece nebylo moc dobře.“

„Jak to myslíš?“ Filix otevřel tašku přes rameno a zkontroloval, že sešity a učebnice tam leží úhledně srovnané spolu se vším potřebným do školy. Mobil samozřejmě také.

Vtom se v předsíni objevila Iris zabalená do tlusté péřové přikrývky.

„Cítil jsi něco divného v pupíku. To už jsi zapomněl?“

„Nezapomněl, ale nic mi není. Nejsem ani nastydlý.“

„Zatím ne. Ale může se to projevit během dne.“ Iris si přitáhla péřovou přikrývku těsněji kolem sebe.

„Venku je jen patnáct stupňů. A ty jsi tak choulostivý. Neměl bys raději zůstat doma?“

Filix pohlédl na Iris a pak zavrtěl hlavou. Tohle slýchal až moc často. Jeho matka byla patrně jediným rodičem na světě, který se snažil svému dítěti zabránit ve školní docházce, nehledě na jeho zdraví.

„Ve tři jsem doma.“

„Kdyby ses necítil dobře, tak víš...“

Opatrně za sebou zaklapl dveře a Irisina poslední slova slyšel jen jako ozvěnu na chodbě. Položil dlaň na umně vyřezávané zábradlí a vydal se po schodech dolů. Trocha čerstvého vzduchu bude fajn. Za celý víkend nebyl venku ani jednou. A příliš mnoho hodin proseděl u počítače.

Šum ulice otupil jeho smysly. Doprava byla po ránu hustá a kolony aut se pomalu tlačily vpřed. Vše se chvělo jako při lehkém zemětřesení. Cítil ty vibrace skrz podrážky svých bot. Patrně se někde v blízkosti hnala vpřed dodávka. Po širokém chodníku spěchalo do práce plno vystresovaných dospělých. Filix se držel poblíž domů. Čím blíž byl k fasádě, tím méně lidí míjel. Tedy pokud nepršelo, protože to chodili podél domů všichni. Ale teď se tam procházelo jen pár zobajících holubů a on je obešel blíž k vozovce, aby se jim vyhnul. Holuby neměl vůbec rád. Vlastně neměl rád žádné ptáky.

Na rohu u oblíbené pekárny zahnul. Že by si koupil pár čokoládových závinů? Filix ten nápad zavrhl a raději se soustředil na to, aby si vzpomněl na dnešní rozvrh. Ať přemýšlel sebevíc, nepřišel na to, jaký předmět

má v pondělí jako první. Možná proto, že se přes víkend při hraní počítačových her úplně odpojil od reality.

Majestátní cihlová budova školy se tyčila uprostřed rozlehlého asfaltového dvora a Filix u vchodu narazil na několik spolužáků. Pozdravili se a v krátkosti se pobavili o tom, co dělali o víkendu. Mark a Alex měli fotbalový turnaj a vyhráli stříbro, Sally byla na nějaké oslavě na pobřeží, a s několika přáteli dokonce na plachetnici. Filix jako obvykle zase jen hrál počítačové hry. Ne že by na tom bylo něco špatného. Jeho matka si to rozhodně nemyslela. Podle ní tím trénoval spoustu dovedností, jako třeba koordinaci rukou a nohou, logické myšlení, rychlost reakcí a soustředění. Ale možná by se mohl věnovat i něčemu jinému. Nejlépe nějaké fyzické aktivitě, jakou je fotbal, šerm, basket, gymnastika, volejbal, americký fotbal, plavání – ano, cokoliv. To ale nedělal a ten, kdo ho viděl při tělocviku, by pochopil proč. Filix nebyl ani trochu sportovní typ, a tak Iris vkládala veškeré naděje v to, že se v jejím synovi skrývá nějaký umělecký talent.

Ze skřínky, z vnitřní strany dveří, na Filixe zazářil fosforově žlutý rozvrh. Jako první měl fyziku.

„Dnes začneme jednoduchým, ale zábavným pokusem.“ Učitelka fyziky Laura Grimmerová zvýšila hlas, aby získala pozornost žáků. „Budete pracovat ve dvojicích se svým sousedem v lavici.“

Jako obvykle se našlo pár takových, kterým se to nelíbilo, protože chtěli pracovat s někým jiným než zrovna s tím, co seděl nejbliž. Ale nakonec vždycky rozhodla Laura Grimmerová.

U katedry měla předem připravený stolek se vším, co bylo k pokusu potřeba. Svíčky, trychtýře a hadičky, sirky, lžičky, ochranné brýle a také něco, co Filixovi připomínalo mouku. Vedle stolku stál kbelík s vodou.

Laura Grimmerová všem ukázala, jak se nasazuje hadička na trychtýř. Potom před sebe postavila svíčku a poprosila žáky, aby postupovali podle ní. Všichni se tlačili u stolku, aby si vzali vše potřebné, a ona je nabádala, aby nezapomněli na ochranné brýle a vyčkali na další instrukce.

Filix seděl s Agnes, která pro něj nebyla jen spolužačkou, ale i nejlepší kamarádkou. Umístili svíčku na stůl před sebe. Pak spojili trychtýř s hadičkou, mističku s moukou položili vedle a trpělivě čekali na další postup.

„Nasaďte si ochranné brýle,“ vyzvala je Laura, když si všichni připravili to, oč je požádala.

Teď nastal čas na další krok: pomocí lžice nasypat trychtýřem mouku do hadičky. V této fázi začal pokus pokulhávat. Někteří „omylem“ mouku vysypali, nad lavicemi se vznášel oblak prachu a s ním se třídou šířilo chichotání.

Filix soustředěně držel lžičku s moukou, zatímco Agnes se starala o trychtýř s hadičkou. Fyzika byla jedním z jeho nejoblíbenějších předmětů. Zákony a poučky byly jasné a jednoznačné. A to se mu líbilo.

Když byli všichni s první částí hotovi, poprosila Laura každou dvojici, aby svíčku zapálila.

„Tak, postavte se všichni na stejnou stranu lavice. Nesmíte stát naproti sobě,“ upozorňovala je. Žáci se

začali přemísťovat, a když hemžení ustalo, pokračovala: „Teď musíte být velmi opatrní. Jakmile řeknu, fouknete mouku do plamene.“

Na malou vteřinu bylo ticho, pak se do toho pustili.

Agnes foukla, a jakmile se mouka z hadičky setkala s plamenem, způsobila maličký výbuch. Po celé třídě vyšlehávaly plamínky a ozývaly se ohromené výkřiky a povznesené komentáře.

Agnes foukla ještě jednou a následovala další malá exploze, která ozářila Filixovy rozrušené oči.

„Teď to musím zkusit já,“ zavolal na Agnes, přestože stáli vedle sebe.

Podala mu hadičku a naplnila ji moukou. Filix se připravil a foukl. Nestalo se nic. A tak na druhý pokus pořádně zabral, a šlo to mnohem lépe.

„Páni!“ vykřikl. „Jsem drak z pekelné sopky!“

Ale když to chtěl zkusit potřetí, hadička se ucpala. Naklonil se ke svíčke a z plných plic foukl, jako kdyby chtěl hrát na trumpetu. Efekt by ale jiný, než zamýšlel. Cucek s moukou, který se v hadičce vytvořil, se vymrštil a způsobil ohromný plamen, jenž ozářil celou třídu a zároveň zapálil i Filixovy vlasy.

Laura Grimmerová všeho nechala a utíkala k němu s kbelíkem naplněným vodou. Žáci, kteří nejprve vykřikli leknutím a strachy, se teď, když viděli, že je Filix v pořádku, smíchy popadali za břicho. Ochranné brýle vykonaly své, Filixe jen trochu pálila kůže, ale s vlasy to vypadalo poněkud hůř. Jeho milované vlnité, ne dbale upravené vlasy byly částečně pryč.

Nepříjemný rozhovor

Od výbuchu uběhly tři dny. Filix musel po roce navštívit kadeřníka. Vlasy měl pořád tmavé a vlnité, ale mnohem kratší, než mu bylo příjemné, a dosáhnout „ne-dbalého“ stylu by nyní bylo těžké.

Zvěsti o tom, co se stalo, se školními chodbami rozšířily rychlostí blesku. Dříve byl jen jedním z mnoha, ale teď znal Filixe každý. Byl pro ně „Drak“ nebo „Drak z pekelné sopky“, jak se těsně před tou nehodou nazval on sám. Filixe ta pozornost ani nová přezdívka nijak netěšily. Mluvílo se o něm všude na chodbách, v jídelně i na školním dvoře. Raději by zůstal anonymní, nerad vyčníval.

Bezprostředně po nehodě byl poslán ke školní zdravotnici, která konstatovala, že měl neskutečné štěstí a že to mohlo dopadnout mnohem hůř. Přesto chtěla, aby jel do nemocnice, a vedení školy mělo samozřejmě kontaktovat jeho matku. Filixovi se podařilo obojímu vyhnout. Nechtěl z té události dělat tragédii, protože dobře věděl, jak by Iris reagovala. U ředitele už byli několikrát.

Ředitel šel Filixovi na ruku, vypadal potěšený tím, že samotný hlavní aktér nehody tu věc nebere tak vážně. O pár hodin později, když mu zavolala Iris, už tolik spokojený nebyl. Telefonický hovor zahrnující i nemálo nadávek vyústil ve schůzku, na kterou se právě chystali jít.

Když zaklepali, dveře jim otevřel sám ředitel. Oslnilo je slunce a Filix s Iris museli při pozdravu mhouřit oči. Co když to vypadalo, jako bych se šklebil, napadlo Filixe, jakmile se usadil do jednoho ze dvou mechově zelených křesel s ušmudlanými sedáky. Nestál o žádný soucit a bál se, že Iris využije situace k tomu, aby ho držela doma.

„Moc přímého denního světla,“ stihla Iris podotknout ještě předtím, než se posadila. „Ano, tedy, myslela jsem v případě, že by místnost měla být ateliérem.“

Ředitel předstíral, že ji neslyšel.

„Dáte si něco k pití? Kávu? Vodu?“

„Ne, děkuji,“ odpověděla Iris. „Nejraději bych přešla rovnou k věci. Můj syn má nový účes, jak jistě vidíte.“

„Co s tím mají společného moje vlasy?“ vmísil se překvapeně do hovoru Filix, ale vzápětí mu došlo, že jeho účes hraje do značné míry hlavní roli.

„Přišel k němu v důsledku toho, co se stalo. Jste ředitelem školy a máte za to zodpovědnost.“

„No... s Filixem jsme to už řešili a ani jeden z nás to nepovažuje za nic závažného. Už je to za námi... Nebo ne?“

Ředitel se otočil k Filixovi a ten si odkašlal, než odpověděl.

„Ano... vlastně... jistěže jsme...“

Iris ho přerušila:

„Můj syn má velmi citlivou uměleckou duši. Takovéto situace nezvládá. Ne, tu slabost samozřejmě nemá po mně, ale má po mně umělecké založení, kreativitu, schopnost přetvořit nic v něco, což znamená, že je velmi citlivý.“

Ředitel jemně zabručel a očekával pokračování.

„Abyste školu i sebe jako ředitele ochránil před možným skandálem, měl byste Filixe nechat nějaký čas doma, aby se z toho mohl vzpamatovat. Je v šoku, je z toho zničený, je...“

„Ale mami, to přece nejsem...“

„Ticho!“ přerušila ho Iris. „Jsi v šoku a nevíš, co je pro tebe nejlepší. Ale já ano.“ Otočila se zpátky k řediteli. „Jsem svobodná matka a silná žena, Filixe jsem vychovala a vím, jak těžce ho to zasáhlo, i když to třeba není na první pohled patrné. Tedy když nepočítám jeho nový účes.“

„Ale mami, já jsem v pohodě.“

„Poslouchejte, co říká Filix.“ Ředitelův hlas se náhle změnil v sametově jemný. „Vypadá, že je naprosto v pořádku, on, který u toho byl a viděl, co se stalo.“

„Moje dítě je otřesené a musí zůstat doma. Týden, ale raději dva.“

„Je mu fajn, a pokud by zůstal doma, hodně zamešká a bude s učením pozadu. Máme před sebou kritické období a brzy se začne rozhodovat o známkách.“

Filixovi to začalo připomínat tenisový zápas, kde on seděl u sítě a nechal pohled běhat mezi hráči.

„Škola není všechno,“ řekla Iris. „Sama jsem skončila v patnácti a hned v šestnácti jsem odešla z domova. A podívejte, jak se mi daří...“

„Iris Woodová, žádám vás, abyste popřemýšlela o tom, co vám teď řeknu.“ Ředitel vydechl a v místnosti se po delší době rozhostilo ticho. „Podle mého by tu spíš od nynějška měl Filix trávit více času než doposud. Možná by měl dokonce uvažovat o doučování. Je pozadu v několika předmětech. A navíc existuje něco, čemu se říká povinná školní docházka. Musíme se držet zákona, ten přece nebudeme porušovat.“

„Copak jste úplně posedlý pravidly a dalšími nesmysly? Neslyšel jste snad, co jsem právě řekla? Za tohle všechno může škola, a jak jsem již řekla předtím, on je citlivý...“

„... a má velmi špatné známky, které se můžou ještě zhoršit, pokud zůstane doma.“

Ted' byla řada na Filixovi, aby protestoval.

„No tak počkat, pardon, haló! Fyzika... a známka ze školních dílen. Ty snad budou dobré!“

Dílny ho moc bavily. Nejhorší ze všeho na tom, že by musel zůstat doma, bylo právě zameškání dílen.

Ředitel se podíval na papír před sebou, kterého si Filix předtím nevšiml.

„Možná ano,“ odpověděl nakonec. „Ale s řezáním do dřeva díru do světa neuděláš.“

Iris se zvedla tak prudce, až křesílko odlétlo. Ani se ho nepokusila zvednout, jen gestem pokynula Filixovi, že je čas jít. Beze slova rozloučení se otočila k řediteli zády a hlasitě pronesla do prostoru:

„Dva týdny doma. A tečka.“

Ředitel si povzdechl a tiše zopakoval: „Dva týdny doma.“

Myšlenkami jinde

Filix byl naštvaný. Iris by zvládla převálcovat kohokoliv. Nezáleželo na tom, jestli měla pravdu, nebo ne, jestli stála sama proti stovce lidí, nebo jestli jí někdo vyhrožoval násilím. Pokud věděla, čeho chce dosáhnout, připomínala robota zaměřeného na cíl. Sám by si občas přál mít z poloviny takové sebevědomí, jaké měla ona. Pak by jí mohl alespoň někdy protiřečit. Ale připomínal spíše svého nepřítomného otce, muže, který podle Iris nevěděl, co chce, ani kým je. To o něm nevěděla ani Iris. Filix byl výsledkem velmi krátkého milostného vzplanutí. Tak krátkého, že svého otce nikdy nepoznal.

Restauraci zaplavovalo světlo. Prosklená terasa plná malých stolků s bílými ubrusy byla poloprázdná. Čas oběda už uplynul a do večere zbývalo ještě několik hodin. Servírka v bílé košili, černých kalhotách a černé vestě je tiše uvedla ke stolku v rohu, kam slunce nedosahovalo. Iris objednala sklenku bílého vína pro sebe, colu pro Filixe a talíř mořských plodů pro oba. Filix stejně jako ona zbožňoval slávky a ústřice. Mořské plody se naučil jíst už jako malý chlapec. Iris chtěla,

aby se mu dostalo všeho, co ona nikdy neměla, a aby se naučil rozdíl mezi tím, co je skutečně dobré, a co je jednoznačně nejlepší.

„Teď to trochu oslavíme,“ řekla poté, co servírka odešla, a nahnula se k Filixovi.

„Oslavíme co?“ ptal se Filix a vzhlédl od mobilu.

„Dvoutýdenní volno přece!“

„Ale mami, já chci chodit do školy. Už kvůli známám. A kvůli sobě.“

„Tak! To zní jako naučená hláška ze špatného propagandistického filmu, který se snaží mladé lidi přesvědčit, aby studovali a nezpochybňovali současnou společnost. Jen aby z nich vychoval dobré občany a konzumenty.“

Filix si povzdechl. Když měla tuhle náladu, nemělo smysl cokoli říkat. Dopadli by akorát jako dva berani. Iris by diskusi vyhrála a Filixe by pak ještě několik dní bolela hlava.

A tak se raději snažil změnit téma.

„Mami, já nejsem precitlivělý, jen ne vždycky vím, co chci. Na rozdíl od tebe.“

„To musíš mít po otci. Tu váhavost. Z mé strany ji nikdo nemá. Na zdraví!“ Pozvedla svou skleničku. „To bude dobré, uvidíš. Chce to spoustu času na počítačové hry, dlouhé vyspávání, a kdybys chtěl, plátna na tebe čekají. Bylo by báječné, kdybys začal malovat nebo modelovat. Nebo vyřezávat, točit na hrnčířském kruhu anebo psát? Zkrátka něco uměleckého, něco kreativního.“

„Hmm...“

Na okamžik se mezi nimi rozhostilo ticho. Zpoza zasklené terasy byl slyšet šum ulice. Objevila se servírka s třípatrovým etažérem přeplněným mořskými plody.

„Můžu prosím dostat tu francouzskou ústřici?“ prohlížel si Filix zvědavě táč.

Iris přikývla, sama si vzala belgickou ústřici, usrkla lehce slané vody a po ní pak nechala ústřici vklouznout do úst. Chvilí jedli v tichosti. Jediné, co bylo slyšet, bylo jejich srkání a spokojené povzdechy.

Filixovi pípl mobil. Vylovil ho z kapsy a viděl, že mu píše Agnes, že se chce sejít. Ale pak si všiml Irisina pohledu a rychle vrátil telefon zpátky do kapsy. Odpověď musí počkat. U jídla si člověk s telefonem nehraje. Především ne v restauraci, a už *vůbec* ne, když ho Iris vzala na talíř mořských plodů.

Jakmile strčil telefon do kapsy, ucítil brnění v břiše. Napřed si myslel, že mu přišla další zpráva, ale pak mu došlo, že ten pocit vychází z pupíku. Prostrčil prst otvorem mezi dvěma knoflíky na košili a velmi nenápadně jím pupík zkoumal.

Celým tělem mu projel podivný spirálovitý výboj. Jako kdyby se prstem dotkl nějakého nervu, jehož vlákna vyslala signál do dalších částí těla. Zachvěl se tak silně, až se zatřásl celý stolek a etažér s lahůdkami z moře se skoro převrhl.

„Jejda, co se stalo?“ zeptala se Iris.

Filix sám byl z té reakce a toho pocitu natolik v šoku, že nebyl s to odpovědět. Jen pokrčil rameny a snažil se ujasnit si myšlenky.

Měl pocit, jako kdyby se jednalo o nějakou předtu-
chu. Ale kdyby to Iris pověděl, určitě by to spojovala
s tou událostí ve škole. A zavolala by řediteli, znovu se
s ním pohádala a možná by z něj vyždímala ještě další
volno navíc. Filixovo dobro a zdraví pro ni byly na prv-
ním místě. On samozřejmě proti volnu nic nenamítal,
ale nebavilo ho být doma, když byli všichni kamarádi
ve škole. A on vlastně do školy chodit chtěl, učit se nové
věci a dostávat slušné známky.

Nebylo to poprvé, co ho Iris donutila zůstat doma.
Jednou si například usmyslela, že dostal malárii, přes-
tože nebyli nikde, kde by riskovali nákazu. Filixovu ne-
volnost tenkrát způsobila čokoláda, kterou se přecpal.
Ale jakmile šlo o jejího syna a možné nemoci, byla Iris
nekompromisní a vždy dosáhla svého. Tenkrát zařídila
týden volna. Takže Filix už ví, jaká to je samota a nuda
být doma, když ostatní chodí do školy.

„To nic, mami, jen jsem omylem strčil do stolu.“

„Takže je ti dobře? Necítíš se divně po té nehodě?“

Zavrtěl hlavou a nakapal na ústřici pár kapek citro-
nu, aby ji pak nechal sklouznout do úst.

„Že jsou vynikající?“ řekla Iris.

Filix místo odpovědi přikývl a ona pokračovala:

„Jsi skutečný gurmán. Také jsem se tě snažila na-
učit, co jsem mohla.“

Iris vyrůstala v prostých poměrech, a když byl Fi-
lix malý, neměla peněz nazbyt a mohla si dovolit jen
to nejnnutnější. Jakmile však začalo její umění vyná-
šet velké sumy, rozhodla se, že si budou užívat života,
a dokud půjde prodej obrazů dobře, dopřejí si i něco

navíc. Člověk nikdy neví, co přinese zítřek. Na nějaké spoření a plánování Iris nebyla. Ale její díla šla na odbyt, a tak si zvykla na trochu luxusnější životní styl.

„Když už jsme u nehod,“ podotkla Iris a otřela si ústa. „Slyšel jsi o tom zvláštním zemětřesení?“

Filix zavrtěl hlavou a Iris pokračovala:

„Poblíž naší čtvrti a v dalších částech země došlo k několika menším otřesům.“

„A to je zvláštní?“

„Je, tady nikdy zemětřesení nebývají. A mně se zdálo, že jsem před pár dny také cítila chvění, muselo to být v pondělí. Ty sis ničeho nevšiml?“

Filix se zamyslel, ale vybavoval se mu jen ten výbuch na hodině fyziky.

„Po tom, co jsi odešel do školy, jsem si šla znovu lehnout,“ pokračovala Iris. „Napřed jsem si myslela, že se nějaké auto srazilo s dodávkou nebo něco podobného. Ale pak jsem na to přestala myslet a usnula jsem.“

„Jo, teď když to zmiňuješ,“ odpověděl Filix. „Ucítíl jsem otřes, hned jak jsem vyšel na ulici. Měl jsem za to, že to byla dodávka.“

Cestou domů z restaurace si Filix vzpomněl na to, že mu během té časné večeře přišla zpráva. Agnes se chtěla sejít.

S Iris se rozloučil kousek od domova a zamířil k parku, kam s Agnes chodívali. Ve skutečnosti se mu s ní scházet nechtělo, ale něco v nitru duše ho táhlo do parku. Nevěděl co. Možná by se měl Agnes přece jen ozvat. Rozhodne se, až když dojde k jejich lavičce. S tou

jeho váhavostí měla Iris pravdu. Častokrát ho to omezovalo, ale to Irisina rozhodnost také. Přestože věděl, že to myslí dobře, začalo ho unavovat, že za něj pořád rozhoduje.

Tu lavičku si oblíbili, protože stála na správném místě. Většinu dne na ni dopadal stín, ale teď sem skrz listy stromů pronikaly paprsky odpoledního slunce. Tráva kolem zářila intenzivní zelení, což Filixe trochu probudilo k životu. Dostal chuť si hrát, jako když byl malý.

Lavička byla většinou prázdná, ale teď na ní seděli nějací kluci. I pro Filixe by se tam našlo místo, ale připadalo by mu to divné. A tak bezcílně pokračoval dál. Park byl rozlehlý. Filix se podívoval nad krásou zeleně a klikatých šterkových chodníků. V této části parku nikdy předtím nebyl.

Keře rododendronů dosahovaly takových rozměrů, že se pod ně dalo vlézt, a větve smutečních vrb sahaly až na hladinu rybníků, kde už kvetly lekníny. Malé zelené můstky přes potůček jako kdyby tu všeobjímající zeleň propojovaly. Jak to, že si této části parku nikdy nevšiml? Zastavil se a zhluboka se nadechl. Nechal plíce naplnit okysličeným vzduchem, cítil, jak se vůně čerstvě posekané trávy mísí s vůní zelených listů, které zrovna vyrašily. Tohle místo musí ukázat Agnes! Ale teď ne, to počká. Teď si užíval toho, že je tu sám. Ten divný svíravý pocit kolem pupíku jako kdyby zmizel. Naopak cítil, jak se mu po těle rozlévá příjemný pocit. Skoro jako by to způsobovala ta zeleň všude okolo.

Filix si lehl na trávu. Mezi hustými větvemi stromů pluly po modré obloze mraky. Tělem mu proběhl

záchvň štěstí. V břiše mu bublalo, skoro jako by byl zamilovaný, ale byl si jistý, že *není*. Byl to jenom podobný pocit. Už dlouho mu nebylo takhle dobře. Díval se nad sebe do korun stromů, na listy chvějící se ve větru, pomalu se rytmicky pohybující tam a zpátky, tam a zpátky, až ho ukolébaly ke spánku.

Probudil ho až podivný zvuk. Posadil se a cítil, že je mu chladno, skoro až zima. Chtěl přes sebe přetáhnout deku, ale nikde nebyla. Něco se mu na tom nezdálo. Když oči přivykly přítmi kolem, došlo mu, že usnul v parku. Znovu se ozval ten zvuk, který Filixe vzbudil, a on strčil ruku do kapsy. Nestihl telefon zvednout. Všiml si, že má třináct zmeškaných hovorů od Iris a dvě zprávy od Agnes, která chtěla vědět, jestli se s ní sejde. Zachvěl se, zvedl se a oprášil si oblečení. Pak zavolal Iris.

„Kde jsi? Co se stalo?“

„Nic, mami, já jsem jenom usnul.“

„Ale kde jsi? Jsi zraněný?“

„Ne, všechno je v pořádku. Usnul jsem na trávě v parku.“

„V parku? Jsi v pohodě?“

„Nic mi není, už jsem na cestě.“

Zavěsil, a aby Iris nerozrušil ještě více, pospíchal domů. Jakmile vyšel branou ven z parku, uviděl obrys její postavy. Stála na druhé straně ulice, několik metrů od jejich vchodu, a nervózně ho vyhlížela. Když ho spatřila, vrhla se do silnice, čímž donutila zastavit několik aut, a doběhla až k němu.

Objala ho, pak ho pevně chytila za ramena a s vážným výrazem se mu podívala do očí.

„Slib mi, že už takhle nikdy nezmizíš.“

„Ale mami, začínáš to přehánět. Nic se nestalo a já jsem v pořádku.“

Iris ho znovu objala. Pak ho pustila a načechrala mu vlasy. Možná jí došlo, že má vlastně pravdu. Nebylo víc než deset večer a Filix byl jen pár metrů od domova.

Zelený sen

Další dny probíhaly přibližně ve stejném duchu: Filix vstal později než obvykle, dlouho snídal, aniž by musel spěchat, a pak seděl u počítače a hrál. Když byl malý, tak – jako většina dětí – lezl na všechno, na co se vylézt dalo. Na gauč, na židle, na stůl, na poličky, na stromy. Iris, která byla obvykle přehnaně starostlivá, proti tomu nic nenamítala. Líbilo se jí, když vylezl vysoko do koruny stromu nebo se vyšplhal na nejvyšší polici na zdi. Ale tohle všechno zmizelo, jakmile objevil svět počítačových her. Stal se z něj *jeho* svět. Hry se k němu hodily, hodily se i k jeho neduživému tělu. Možná byl slabý proto, že nikdy necvičil, nebo možná necvičil, protože byl tak slabý.

Veškerý čas teď Filix věnoval počítačovým hrám. Po pár dnech ale začal být neklidný a šel se vždy odpoledne projít. Potom si s Iris dali večeri – nejčastěji v hospůdce na rohu – a po zbytek večera seděl u počítače, až z toho měl zarudlé oči a mnohdy přímo u monitoru usnul. Když se v noci probouzel, blikaly mu před očima všechny možné speciální bojové pohyby ze hry.

Obavy a neklid jeho tělo opouštěly jen během dlouhých procházek v parku. Pokud procházku vynechal, ten divný pocit v pupíku se objevil znovu.

Jednoho rána po snídani se Filix zase chystal usadit k počítači, a vtom ucítil silné nutkání šťourat se prstem v pupíku. Ale tentokrát měl skoro strach. Posledně byl ten zážitek tak silný, co když se s ním nedokáže vypořádat? Filix se zarazil. Musí se pokusit odvést pozornost od pupíku tím, že se začne věnovat něčemu jinému. Na stole ležely hromádky knih, které čekaly na to, až je někdo přečte. Vypadaly ale příšerně nudně. Hraní her se kupodivu také zdálo jako špatný nápad. Možná by mohl zavolat Agnes. Ale ta byla asi ve škole.

Ne, Filix musí ven. A musí si pospíšit. Bylo to, jako kdyby v místnosti náhle došel kyslík, jako kdyby prach, který tvořil na psacím stole tenkou vrstvu, najednou zaplnil každický kousek místnosti a dusil ho.

Filix vyšel do předsíně, oblékl si bundu a tenisky.

Pak strčil hlavu do Irisina ateliéru.

„Jdu ven. Můžu si vzít nějaké peníze?“

Iris vykoukla zpoza obrovského plátna.

„Jistě, vezmi si, kolik potřebuješ. Kam vůbec jdeš?“

„Ani nevím. Potřebuju se hýbat, něco dělat. Možná si něco koupit. Ještě nevím.“

Zavřel za sebou dveře ateliéru, vešel do kuchyně, kde z veliké plechovky od kávy vylovil ruličku bankovek. Většina jeho kamarádů měla vlastní platební karty, ale to se Iris nelíbilo. Bankám nevěřila. Filix s ruličkou peněz chvíli váhal, ale zároveň se snažil přesvědčit sám

sebe, že za pár hodin peníze vrátí. Netušil, co by s tolika penězi dělal.

Když vyšel na ulici, znovu váhal. Měl by jít doprava, doleva nebo rovně? Před ním se nacházel ten podivuhodný park a lákal ho svou měkkou trávou, svým klidem, velikými keři a vzrostlými stromy. Cítil, jak ho k sobě stromy táhnou, jako kdyby se jejich větve natahovaly přes silnici. Ale přestože ho park lákal, neměl pocit, že to je to správné rozhodnutí. Alespoň ne teď.

Kdyby šel doleva, došel by ke škole. On momentálně ale nemá chuť potkat některého ze spolužáků. Ne, něco v nitru duše mu říkalo, aby se vydal doprava. Uličky plné obchodů jako by na něj volaly a peníze v kapse ho pálily a říkaly si o to, aby je utratil. Za co, to ještě nevěděl, ale to právě musí zjistit.

Za pár minut se už nacházel ve víru obchodů a každý z nich se ho snažil přesvědčit, že právě on je ten správný. Filix procházel výlohu za výlohou, ale to, co hledal, nebylo ani oblečení, ani boty, ani mobilní telefony nebo šperky. Čím více času uběhlo, tím víc jeho chuť narůstala. Už to nebyla ani tak chuť, jako spíše potřeba. Ale potřeba čeho?

Po půl hodině už ho to začalo unavovat, a navíc přišel na to, že kvůli svému špatnému orientačnímu smyslu chodí v kruzích. Zastavil se, otočil a vydal se boční uličkou, o níž se domníval, že to je zkratka. Ušel však jen pár kroků a vtom se zarazil.

Když spatřil výlohu obchodu před sebou, musel se zhluboka nadechnout. Zadržel dech a pak nechal vzduch pomalu vycházet ven, přičemž se mu na tváři

objevil úsměv. V břiše ucítil velmi zvláštní mravenčení. A najednou mu došlo, co hledal, co mu chybělo. Výklad byl plný příslušenství ke kempování: stany, plecháčky, pohorky, nože, batohy, spacáky a cosi, o čem se Filix domníval, že je to vaříč.

Nahlas se zasmál. Tohle bylo naprosto směšné, a zároveň úžasné. Nikdy dřív by ho nic podobného ani nenapadlo. O vteřinu později už otevřel dveře a vstoupil do obchodu. Uvnitř ucítil závan svěžího vzduchu, dokonce i vůni čerstvě natrhaných květin. Kolem něj létaly včely a berušky, slyšel zpěv ptáků a kvákání žab. Všechno tohle v něm probouzelo pocit štěstí, dokonce i švitoření ptáků. Proč ne, jen když se od něj budou držet dál.

Filixovi došlo, že musí mít halucinace, že tohle jsou jen jeho představy. Ale představy tak silné, až měl pocit, jako kdyby to skutečně prožíval.

Nakonec šok pominul a zůstala jen zvědavost. Prošel mezi regály a hned sahal na materiál karimatky. V další chvíli stál před zrcadlem a zkoušel si maskáčovou bundu. Byla mu trochu velká, a tak zkusil o číslo menší. Ucítil, jak mu tělem proběhl záchvěv štěstí, a v ten moment se před ním objevila prodavačka.

„Sluší vám, kdybyste se chtěl zeptat,“ řekla mu.

„Díky,“ odpověděl Filix. „Potřebuju ještě kalhoty, pohorky, nůž, karimatku, spacák a...,“ ukázal na police, „... tamto je vaříč?“

Žena přikývla a zřejmě ve vteřině pochopila, že tu má co dočinění se zákazníkem, který by se dal přesvědčit, aby si koupil víc, než je běžné.